

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

Utgiven av
Svenska Missionsförbundet

N:r 23

Den 9 juni 1921

Årg. 39

Innehåll: Lappland som missionsfält. — Bönen. — Västerbottens Lappmark. — Du fagra land vid nordens pol. — I vilan ingångna missionsarbetare i Lappland. — Våra missionsmöten. — Evangelistverksamheten i Lappland. — Från min tid i Lappland. — Malå i Lappland. — Vårt förhållande till andra. — Omdömen om vår mission i Lappland. — Missionshuset i Stensele. — Ett minne. — Inbjudning till fortbildningskurs. — Litteratur. — Sjung.

LAPPLAND SOM MISSIONSFÄLT.

Av Aug. N. Bäckström.

Självfallet skall lapplandsmissionen betraktas som inre mission, ty Lappland ligger inom Sveriges gränser. Och Lappland är icke heller det vilda ödeland, som många föreställa sig det, där »endast lappar, vargar, björnar, rävar och renar» äro tillfinnandes och där det råder »åtta månaders vinter och fyra månaders kallbläst» om året. Lappland är tvärtom till stor del i tillämpliga delar att jämföras med övriga trakter av det stora Norrland. Här finnas nu post, telegraf, bankrörelse, elektrisk belysning och kraft, järnväg och järnvägsstationer, landsvägar och automobiltrafik, cyklar och motorcyklar o. s. v. alldeles som på andra ställen i Norrland och det övriga Sverige. Man kan ock få resa tjugotals mil i Lappland utan att träffa på en enda lapp. Och vad allmänbildning, skick och seder beträffar kan Lapplands befolkning numera gott mäta sig med befolkningen i andra delar av vårt land. Någon avgudadyrkan och »hedendom» i sådan mening finnas icke heller numera i Lappland, åtminstone icke vad Västerbottens lappmark beträffar. Missionsarbetet här har de sista femtio åren genom Guds nåd sopat bort allt sådant både bland lappar och nybyggare. Men likväl måste Lappland — åtminstone stora delar därav — fortfarande betraktas som missionsfält.

Jag talade nyss om modärna ting, såsom

landsvägar, autobiler, järnvägar etc. Ja, dessa ting *finnas* inom Lapplands gränser. Men Lappland har *vida* gränser. Det finns ock trakter, där människorna måste resa tolv till femton mil för att få se, hur en landsväg ser ut och huru detta ser ut, som ilar fram efter sådana vägar. Det finns ett *ödebygds-Lappland*, där mödorna och strapatserna äro lika stora och tröttande, som någonsin ett Kongo, Kina eller Indien kunna bjuda missionären. Lappland är i dessa ting de stora motsatsernas land. Färdevägsfararen kan den ena dagen få ilar fram i en bekväm järnvägs-vagn eller i en automobil; den andra kan han få balansera sig till fots fram efter smala spänger över sankar myrar och arbeta sig genom snår och moras. Den ena natten kan han få vila i en bekväm säng i trevligt, ja fint möblerat rum; den andra natten kan han få vila sina trötta lemmar på en renhud i en rökig lappkåta. Den ena dagen kan han trakteras vid ett fint dukat kaffebord; den andra dagen kan han få stilla sin hunger i en lappkåta, där han blir bjuden på den goda kaffe-tären med stekt eller salttorkat renkött i. (Märk: icke till kaffet, utan *i* kaffet.) Och både det ena och det andra är gott och intressant.

Av detta framgår att Lappland och lappländska förhållanden ej minst på grund av det

vidsträckt område te sig olika. Det är en väsentlig skillnad mellan till exempel Lycksele och Tärna. Men så ligger Tärna tjugutvå mil längre upp bland fjällen än Lycksele. Den sistnämnda socknen med sin fina kyrkostad och sitt statsliknande municipalsamhälle samt med sina många stora och välmående byar kan numera betraktas som en kommun, jämbördig med många andra kommuner i det övriga Norrland. Inom densamma torde knappast finnas en enda verklig lapp bosatt. Däremot är Tärna en verklig lappsocken, ty de flesta invånarna där äro antingen hel- eller halv-lappar.

Det är ock en ganska stor skillnad mellan till exempel Wilhelmina kyrkostad samt de däromkring liggande byarna och *Fattmök-kes fjällkapell*, ehuru detta ligger »endast» tolv mil högre upp bland fjällen än Wilhelmina. Och jag skulle kunna hålla på länge med sådana jämförelser.

Inom detta fjällområde ligga nu större och mindre byar, nybyggen, torp och lappkåtor. Och det är här, vi ha dessa, som måste färdas långa sträckor för att se, hur en landsväg ser ut. Det är ock här, vi ha människor, som ha långt till närmaste gudstjänstlokal och som på

grund därav sällan få höra Guds ord förkunnas, ifall ingen ordets förkunnare besöker dem. Men många där bära på längtan efter Gud. Andra behöva få denna längtan väckt.

Och så ha vi barnen och ungdomen. Även de måste genom söndagsskolarbete och kristlig ungdomsverksamhet föras i gemenskap med Kristus. Det är därför de kristna i Sverige måste missionera i Lappland. Och de måste hålla på därmed, ända till dess skaran av kristna blivit så stor i Lappland, att den själv förmår uppbära verksamheten. Men när detta sker, vet ännu ingen. Kanske måste missionsvännerna i sydligare delar av landet hålla på därmed, ända tills Kristus kommer. Och i så fall är nog detta ingenting, för vilket han skall klandra sina vänner.

Av vad som framhållits må dock ingen tro, att vännerna här göra och offra ingenting för Guds verk. Nej, nog äro de med i arbetet även här. Så ha under årens lopp sju missionshus blivit byggda inom Västerbottens lappmark, och medlen därför äro i huvudsak insamlade här på fältet. Likaså äro sju predikanter helt eller delvis anställda av de olika missionsorganisationerna i Lappland och till det närmaste underhållna av dem. Ett par tre predikanter

Vilhelmina kyrkoby.

till skulle kunna underhållas, blott vi finge dem hit. Finnes det då icke några behjärtade unga, begåvade och nitälskande män, som åtminstone för ett par eller för några år vilja offra sig för vårt fält? De må sätta sig i förbindelse med pastor And. Lindström i Lycksele eller missionär J. Öman i Gunnarn eller ock med undertecknad. Vi skola alla med glädje lämna erforderliga underrättelser.

Ett tiotal söndagsskolor äro i verksamhet, och några ungdomsföreningar arbeta för att vinna särskilt ungdomen för Kristus.

Under år 1919, det sista året, från vilket statistiska uppgifter äro — då detta skrives — tillgängliga, insändes i missionsmedel till Sv. Missionsförbundet över 5,000 kr. från Lappland.

Sålunda synes, att vi åtminstone försöka verka vår Herres verk även här. Men fältet är, såsom nämnt, så oerhört vidsträckt, behoven och missionsmöjligheterna så stora, att det behövs så mycket. Därför bedja vi att alltfort få vara inneslutna i missionsvännernas varma intresse och förböner. *Aug. N. B.*

På predikoresa.

BÖNEN.

Av *R. Hellgren.*

Bedjen och I skolen få!
Att bedja är en av de största företrädesrättigheter en troende har. Många äro ock de löften om bönhörelse, som Herren givit. Att bedja är också något, som varje sant troende behöver. Lika omöjligt som det är att leva det lekamliga livet utan att andas, lika omöjligt är det ock att leva det andliga livet utan bön. Upphör därför en troende att bedja, så upphör han att vara kristen. Ty där bönen upphör, där får man ej vidare någon näring och kraft av Guds ord. Och då kan livet ej längre bestå.

Men om försummelse i bön medför andlig avmattning och till sist döden, så är flitig bön ett mäktigt medel till livets bestånd och förkovran. Därför uppmanar också Paulus till bön utan återvändo. Må därför ingenting hindra dig, broder och syster, från att söka en

stilla stund inför Herrens ansikte. Bed, när du börjar din dag, och bed, när du slutar den, bed utan att upphöra därmed! Och där du lämnar ditt hjärta, när du somnar, där återfinner du det, när du vaknar.

Men bedjandet bör icke inskränkas till vissa tider och stunder. En kristens hela liv bör vara ett sammanhängande böneliv. Tänk, vilken lycka att på detta sätt ständigt få leva med Gud!

Begagna därför dina rättigheter! Sök att bliva förtrogen med Gud! Du skall därigenom skörda rikedomar.

Bön kuvar både storm och våg,
Går uppför stegen Jakob såg.
Den övar oss i tro och hopp
Och låter himlens portar opp.

Må vi då i bönen vara ihärdiga.

VÄSTERBOTTENS LAPPMARK.

Av J. Öman.

Svenska Missionsförbundet har bedrivit mission på detta område sedan år 1880. Det omfattar icke fullt hälften av det svenska Lappland, som har en areal av 115,778 kvkm. Det landområde, varom här är fråga, d. v. s. Västerbottens Lappmark, inrymmer tio kyrksocknar och har ett yttinnehåll av 50,226 kvkm. samt en folkmängd uppgående till omkring 38,000 personer.

Fjällkapellen Fattmomakke, Dikanäs och Gautsträsk samt socknen Tärna gränsa alla i väster mot Norge. De hava en mycket stor-slagen natur. Där hava människorna slagit sig ned mitt inne i den vilda fjällvärlden och byggt sina små byar och gårdar på branta sluttningar invid sjöar och bäckar. Från den lilla stugans trappa kan man både i bakgrunden och på andra sidan av den djupa dalen skåda majestätiska fjäll, som med sina snökrönta hjässor trona mot himmelen, samt höra fjällbäckens brus, där den våldsamt dansar fram över vilda stup och utsprång.

Men det är ej blott höga fjäll och djupa dalar inom denna landsända. Största delen därav upptages av susande skogar, vackra berg, milsvida sjöar, väldiga myr- och odlingsmarker samt större och mindre byar och samhällen.

Här vill jag nämna tre av de största sjöarna: Malmogaj, Vojmsjön och Stor-Uman. De

två förstnämnda äro belägna inom Vilhelmina socken och huvudkällor till Ängermanälven, och den sistnämnda är belägen inom Stensele socken och är det sista, stora tillflödet till Umeälven. De börja alla tre, där den egentliga fjällvärlden slutar, och äro alla ungefär lika stora eller sex mil vardera med ett sammanlagt yttinnehåll av 240 kvkm. samt ligga parallellt med omkring tre mils avstånd från varandra. Inlandsbanan tangerar deras nedre ändar, och under sommarmånaderna uppehålles ångbåtstrafik å dem.

Inom denna del av Lappland, som ock kallas »södra Lappland» och som omfattar större delen av Västerbottens län, välla de stora älvarna, Ängermanälven, Umeälven och Vindelälven, fram.

Till de större platserna räknas municipalsamhällena Lycksele, Åsele och Vilhelmina kyrko- och marknadsplatser. Dessutom finnas stora byar, såsom Knaften inom Lycksele socken, Bäksjö och Nästansjö, Vilhelmina socken, Gunnarn, Stensele socken, och Gargnäs, Sorsele socken, m. fl.

Genom statens bemedling äro på flera ställen stora s. k. kolonat, d. v. s. krononybyggen på kronans mark, anlagda. Och flera skola anläggas. Dessutom har intresset för nyodlingar och utvidgningar i senare tid tilltagit i avsevärd grad även å jordbrukarnas hemman.

Anläggning av skogstorp.

Utom i de ovan nämnda fjällkapellen, där huvudsakligast endast potatis kan odlas, kan man över allt annars med fördel även odla korn och råg. Därför kan man säga, att lapplandsbondens huvudsakliga näringsmedel är jordbruk med därmed sammanhängande boskapsskötsel. Något mera beroende av binäringar torde han dock vara än hans ståndbröder i andra delar av vårt land. Förut har han sökt sig sådana i jakt och fiske och numera finner han dem särskilt i skogsindustrien.

Befolkningen i södra Lappland är huvudsakligast svensk. Om man säger, att sex procent av densamma är av lapps nationalitet, har man tagit till mycket. Men ej alla dessa

lappar äro nomadiserande, d. v. s. renvårdande lappar. En del av dem har slagit sig ned i fjällregionerna och idkar annan boskapsskötsel, jakt och fiske.

Vägförhållandena äro ännu dåliga. Emellertid hava nu statsmakterna börjat inse, att något måste göras för att hjälpa upp saken. Som bekant är såväl Inlandsbanan som tvärbanan Hällnäs—Stensele via Lycksele under byggande. När dessa banor bliva färdiga jämte de under byggnad varande landsvägar, kommer detta att medföra ett väldigt uppsving i kulturellt hänseende för denna landsända och skall givetvis även hava sin stora betydelse för missionen. Och ej minst för detta senare äro vi glada.

Du fagra land vid nordens pol.

Av August Bohman.

Du fagra land vid nordens pol
Med fjäll i snö och midnattssol,
Med muntra älvars dans och sång
På vildmarksstråt så lång, så lång,
Din skönhet, vida kring berömd,
Kan, en gång sedd, ej mer bli glömd!
Hur hög, hur härlig är din vår
Med sol, som icke nedergår!
Dig sjunga körer utan tal
Från höglå rymd, från höjd och dal.

Där drömmar fjällsjön klar och still
Om himlen, som han likna vill.
Det är, som hade han för den
En känsla såsom vän för vän.
Fast sällan någon mänsklig fot
Ses tråda svala böljan mot
Hon leker frisk, hon glänser ren,
Som kände hon ej jordiskt men.
Hon hägnas emot stormars strid
Av fjällens jättar tätt invid.

Hur vida från det höga fjäll
När blicken under klarblå päll!
Där skönjas djup och höjder mång,
Ett hav i stelnad böljegång
Med snö på bergens höga krön
Lik vågoras vita skum på sjön.
Ja, stort är detta land och skönt,
Av midnattssol och norrsken krönt,
Och väldighet och majestät
Som gudaunder präglade det.

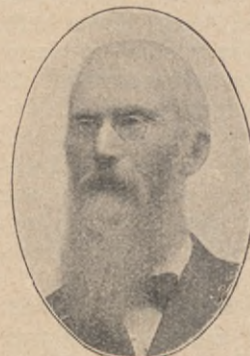
I VILAN INGÅNGNA MISSIONSARBETARE I LAPPLAND.

J. E. Agren.

K. J. Gustafsson.

M. Gerdlund.

A. Lindgren.

VÅRA MISSIONSMÖTEN.

Av J. Öman.

Det var på försommaren år 1886. Naturen var mättad med solsken, blomdoft och fågel-sång. Det var högtidsstämning. Men det var nog ej blott detta, som så livligt inverkade på mitt unga sinne, att det tillfälle, varom här är fråga, inpräglades i mitt minne. Någoting annat bidrog mera därtill. Det skedde nämligen något i min hemby, som aldrig hade skett där förr: där hölls ett — missionsmöte.

Men om detta var det första missionsmötet i min hemby och det första, jag var med om, samt ett av de första i Västerbottens Lappmark, blev det ingalunda det sista. Den missionär, som ledde mötet och som nu är hos Gud, ledde sedan många sådana, innan han lämnade det lappländska missionsfältet.

Men innan de första av Svenska Missionsförbundets arbetare på detta fält antingen flyttade härifrån eller av Herren hemkallades till den eviga vilan, hade han redan sört för, att andra sändes i deras ställe. Dessa hava ock, efter den nåd de fått av Gud, sökt att fullfölja och utvidga det arbete, som deras föregångare börjat.

Ett mycket viktigt led i detta arbete intaga missionsmötena.

Om syftemålet med allt annat missionsarbete ytterst avser människornas förande till Herren samt fostrande i tro och gudaktighet, så kan man ock säga, att detta även är händelsen med missionsmötena. Man samlar icke människorna i den meningen, att de skola bliva i tillfälle att ett par dagar fördriva tiden med onyttiga ting, utan man gör det i akt och mening att ställa dem inför livets viktigaste och allvarligaste fråga: frälsningsfrågan.

Vi hava ock, Gud vare lov, påtagliga bevis för, att vi ej behöft arbeta fåfängt i detta avseende.

För åtskilliga år sedan blev den, som skriver detta, kallad till en gammal, döende man. Då jag kom, sade han: Jag har uppmanat eder att besöka mig för att få säga eder farväl, ty jag skall nu flytta härifrån. Men det är ej bara detta jag vill säga. Jag vill även tala om, huru lycklig jag känner mig, då jag nu kan fara hädan i stor frid. Jag blev omvänd här i byn på ett missionsmöte, som hölls för tre år sedan, och o, vad jag tackat Gud för det mötet! — Sedan jag anbefallt honom åt Herren och hans nåd, avsomnade han stilla i sin Frälsares armar.

Många flera exempel, som visa till vilken välsignelse våra missionsmöten varit, skulle kunna anföras. Det är emellertid uppenbart för oss, som verka här, att missionsmötena utgöra ett viktigt led i vårt arbete samt att verksamheten vunnit i stadga och anseende, sedan vi mera allmänt började hålla sådana möten.

Men det är naturligtvis lättare sagt än gjort att anordna ett missionsmöte här. Både predikanter och en del åhörare få allt bereda sig på inte så liten uppoffring av egen bekvämlighet, ty det gäller i allmänhet att fara fram efter långa och dåliga vägar. Men är viljan god, är det rent av otroligt, huru lätt man kan övervinna dessa och andra svårigheter. Att predikanter måste resa tio, femton och stundom ända till tjugumil i obygd för att tjäna med predikan vid ett missionsmöte, det får man ej fästa alltför stor vikt vid. Det har även hänt, att somliga åhörare rest nästan

lika långt, och det skall jag säga, att sådana åhörare äro mycket mera tacksamma än de, som giva mycket noga akt på himmelens tecken för att utröna, vilket väder det skall bliva, innan de våga sig åstad ett par kilometer för att besöka ett möte.

Vid våra missionsmöten hava vi även genom kollektor och auktioner sökt att göra små insamlingar för missionen, ty vi hava fattat vår

uppgift vara den att icke bara lära människorna att frukta Gud utan även att offra något för Herrens sak. Största delen av de medel, som gått åt för uppförandet av våra missionshus, hava vi insamlat vid missionsmötena. Och så kan man säga, att missionshusen i Västerbottens lappmarker även i sin mån vittna om, att vårt arbete icke varit fåfängt i Herren.

J. Öman.

EVANGELISTVERKSAMHETEN I LAPPLAND.

Av Aug. N. Bäckström.

Det var åren 1892—1893, som den första evangelistkursen hölls i Lappland. Den hölls i Lycksele, och läraren var den bokkunnige missionär J. E. Agren. Elevernas antal var fyra, nämligen And. Lindström, Ax. Andresén, N. P. Bergström och A. A. Danielsson — alla, med undantag av Andresén, infödda lapplänningar. Även året efter hölls en liknande kurs på samma plats av samme lärare och även då med fyra elever, bland vilka undertecknad var en. Sedan hava sådana kurser hållits dels i Norra Degerfors, dels i Boden och dels i Umeå.

De första kurserna — dessa räckte i regel fyra och en halv månader — hade till uppgift

att uteslutande utbilda arbetare för det lappländska missionsfältet, de senare däremot ha utbildat evangelister även för Norr- och Västerbotten samt Ångermanland.

Vad nu evangelistverksamheten i Lappland beträffar, så har den såsom överallt annorstädes visat sig vara till stor välsignelse. Men svårigheten har varit och är den, att fältet fått behålla bröderna så kort tid. De flesta ha för vidare utbildning sökt sig in vid missionskolan eller någon annan skola. Och då den varit genomgången, ha de i regel tagit plats i någon annan del av landet, varför Lappland sålunda förlorat dem för missionen.

Från inspektionsresan i Lappland 1920.

Dessa för det lappländska missionsfältet mindre gynnsamma förhållanden hava dock sina helt naturliga och giltiga orsaker. En evangelieförkunnare är också blott människa, och som sådan behöver även han dagligt bröd. Ty lika litet som man kan bygga missionsstationer, skolor och i övrigt bedriva verksamhet bland hedningarna med blott en from önskan om Guds välsignelse över arbetet och arbetarna, lika litet kan man det i Lappland. Det behövs även medel i form av klingande mynt. Men det är just detta det *fattiga* Lappland har saknat. Och det *rika* Lappland har aldrig *velat* vara med i detta fall. På grund av dessa omständigheter ha nog en hel del av de bröder, som utgått som evangelieförkunnare från Lappland, icke fått återvända, även om de *velat* göra det.

Några hava dock stannat kvar och år efter år troget och uthålligt arbetat. De äro nu församlingarnas ordinarie eller tillfälliga predikanter. Men i likhet med de av Svenska Missionsförbundet anställda och helt avlönade missionärerna hålla de nu på att bli gamla och utslitna. Vårt stora behov är därför just nu av en ny upplaga unga, friska krafter, som tillika äga en smula begåvning för predikokallet och som framförallt äga mycken Kristi kärlek i sina hjärtan och visligt nit. Men huru få en skara sådana?

I boken »Lappkåtor och nybyggaretorp» har Arthur Thorén framlagt en plan för evangelistverksamhet i Lappland, som, om den blott ändrades en liten smula och annars kunde genomföras, säkerligen komme att bringa mycken välsignelse över Lapplands folk. Planen innebär bl. a. att till »missionärernas föfogande må ställas unga evangelister och predikanter, som älska missionsarbete, uppoffring och äventyr». Dessa, som skulle stå under missionärens ledning och överinseende, borde åtföljas två och två samt minst två år stanna å fältet.

Detta är visserligen ett gott förslag, och det vore i sanning väl, om vi blott ägde resurser att genomföra det. Och resurserna äro personliga krafter och missionsmedel. Var finnas de?

Vi hoppas att till hösten få en evangelistkurs till stånd i Gunnarn. Få se, vad Gud vill giva oss genom den. Behovet av arbetare å det vidsträckta fältet är i sanning stort. Och därför vilja vi lägga även denna angelägenhet på missionsvännernas hjärtan, bedjande dem ihågkomma oss och vår verksamhet inför nådens tron.

Aug. N. B.

Från min tid i Lappland.

Har värmlänningen orsak, att känna sig stolt över sitt »Värmland det sköna», så har den, som närmare känner till Lappland, ännu större anledning att utbrista: O, du underbara land med dina majestätiska fjäll, väldiga sjöar och stolta floder, mångmila skogar och myrland, din midnattsol och ditt oförlikneliga norrsken, dina renar och ditt folk! —

Från min barndom har jag älskat det landet, och under min sjuåriga vistelse där som Sv. Missionsförbundets missionär blev denna min kärlek befast och kommer aldrig att dö. Jag följer därför med största intresse missionsarbetet i Lappland och särskilt det, som bedrivs av Missionsförbundet, vilket jag bäst känner till. Ingenstädes i vårt land kräver missionsarbetet sådan försakelse och möda som arbetet där uppe. Men har man äntligen lyckats taga sig fram till ett nybygge eller till en kåta, känner man sig rikligen belönad av de få åhörare, man träffar där, vilka med största begär och tacksamhet lyssna till budskapet om frälsningen i Kristus. Det var så länge sedan ett sådant tillfälle gavs i dessa öde trakter, och mången sporde mig, när jag kom: Varför har du dröjt så länge? Jag har längtat så mycket att få höra om Jesus. — En man låg ensam och döende i en koja, när jag kom till honom. Han sade: Jag skall nu dö och är ej frälst. Säg mig, vad du kan, att jag måtte få frid med Gud! — Den stunden och den mannen glömmar jag aldrig. Han slutade sitt fattiga jordeliv med frid och gick hem med stor glädje till det rika fadershuset. Men han har många sina likar, som ännu längta efter ljus och vägledning. Vem vill nu komma med hjälpen till dessa arma själar?

J. P. Nyström.

Restur

för kinamissionärerna Fritz och Otilia Rydgård på Gottland.

Juli: 14 Visby; 15 Mästerby; 16 Klintehamn; 17 f. m. Hemse; 17 e. m. Linde; 18 Näs; 19 Vamlingbo; 20 Stånga; 21 Alskog; 22 Slite; 23 Dalhem; 24 Roma. Kollektor upptagas tacksamt för Svenska Missionsförbundets kinamission.

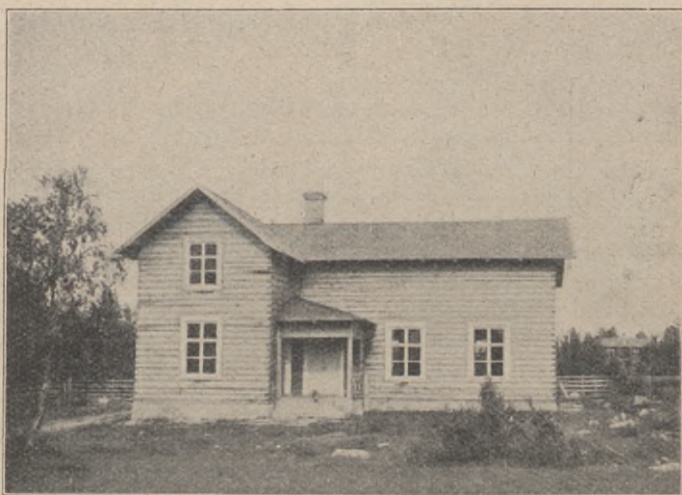
Malå i Lappland.

Vår bönelokal här i Svidjan utgöres av en sal i övre våningen, som härvarande ungdomsförening har hyrd av en av våra missionsvänner på platsen.

Det är glädjande att se, huru även bland de unga intresset för missionen finnes, ty fastän denna vår ungdomsförening inte är synnerligt stor, har den dock gjort icke så litet för verksamheten. På Malå kyrkoplats, som ligger en halv mil norr om Svidjan, har missionsföreningen byggt sitt missionshus. Det har varit en hårdarbetad plats, men en ljusning har, som det synes, inträtt. Under den sista tiden har undertecknad haft där rätt många och goda möten, och ofta de som varit väl besökta av bygdens befolkning.

Men vi hava det tyvärr endast provisoriskt inrett, och därtill är det så kallt, att det vid stark kyla knappast är möjligt att hava något möte där. Det har varit missionsvännernas önskemål att kunna få det bättre inrett, både vad värme och trevnad i övrigt beträffar. Säkert är, att det också skulle bliva till fromma för verksamheten och gå bättre att samla folk till möten, om vi åtminstone kunde få det mera varmt. Men det ser mörkt ut. Vännerna här äro för få, och ingen är i ekonomiskt avseende stark.

Så kommer verksamheten i övrigt, som tager som det synes alla resurser och medel i anspråk. Skulle därför någon, som läser detta, känna en maning att ricka oss en hjälpande hand, så må den följa en sådan maning, ty den är förvisso från Gud! Vet, att vad som i detta avseende göres skall vedergällas av missio-

Malå missionshus.

nens Herre. Tag detta som en bön om hjälp från härvarande missionsvänner och gör något för oss! Att vi själva skola göra vad vi kunna behöver jag väl icke säga. Skulle vi, som jag hoppas, få hjälp av våra vänner landet runt, ha vi hopp om att snart få förverkliga denna för verksamheten här så nödvändiga och viktiga sak.

Jag har kanske med detta berört ett mindre intressant ämne. Men jag hoppas, att det varder mig förlåtet. Som bevis härpå sänder du kanske en större eller mindre gåva för *restaurering av Malå Missionshus* under nedan uppgivna adress.

En fridens hälsning från höga nord till alla Jesu vänner!

S. R. Hellgren,

adr.: Svidjan, Malåträsk.

Vår mission i Lappland. || Detta nummer av Missionsförbundet utgives som Lapplandsnummer. Vi be att få fästa läsarnas uppmärksamhet vid dess innehåll.

Nybildad församling. || Sistolidne påskhelg konstituerades Stensele Missionsförsamling i Lappland. Medlemsantalet är 38. Till ordförande och föreståndare valdes pastor Aug. N. Bäckström och till v. ordförande hemmansägaren Gregor Stenvall, Stensele. Gud giv den nya församlingen sin rika välsignelse till framgångsrikt arbete i Mästarens tjänst!

Väckelse. || I Långvattnets by av Stensele socken, Lappland, har pågått en kraftig andlig

väckelse, och många hava kommit till levande tro på Gud. Här finnes en kristlig ungdomsförening, ansluten till S. M. U., och planer äro å bane att bygga missionshus.

Stensele. || Vi be att få fästa uppmärksamheten vid upproppen rörande missionshusen i Stensele och Malå.

Villa till salu.

En vinterbonad Villa, innehållande 5 rum och 3 kök, till salu, 30 min. resa fr. Stockholm på Uppsalabanen. Högt och friskt läge. Tomten 20,000 kv.-fot med bärbuskar och fruktträd.

Vidare gen. J. E. Matson, Sv. Missionsförbundets Expedition, Stockholm C.

VÅRT FÖRHÅLLANDE TILL ANDRA.

Av J. Öman.

Ehuru det ej torde vara så lätt att beröra denna sak, vill jag likväl skriva några rader härom.

Det torde vara dig, min läsare, bekant, att Svenska Missionsförbundet var det första, fria missionsällskap, som upptog missionsarbete i Västerbottens läns lappmarker. Men allt efter som tiden gått, hava även andra religiösa sammanslutningar upptagit arbete här.

Men då flera samfundsbildningar eller religiösa riktningar verka på ett och samma fält, kunna misshälligheter uppstå dem emellan. Ty även om man gått ut för att vara en fridens budbärare, är man likväl bara en svag människa, man må annars vara huru god som helst.

Om varje arbetare såge mera därpå att vinna själar vilka stå i fara att förgås åt Gud än åt den egna riktningen eller sammanslutningen, skulle helt säkert därigenom många oegentligheter undvikas. Men om predikanten starkt betonar de omtvistade lärobegreppen samt lika energiskt framhåller sin egen sammanslutnings företräden framför de andras, går det icke väl med enigheten.

Här gäller det att ödmjuka sig inför Herren och ej blott se det goda och förträffliga hos sitt eget utan komma ihåg, att Gud kan välsigna och helga även andra, så att han kan använda dem i sin tjänst.

Vi hava sökt att vara så tillmötesgående som möjligt med hänsyn till andra verkande krafter. I allmänhet hava våra lokaler

öppnats för predikanter av andra kristna samfund, då dessa predikat ett fridens evangelium. Men har det någon gång hänt, att dessa visat tendens att förkunna läror, som söndrat de troende, hava vi ej längre önskat samarbete med dem.

Men om vi å vår sida sökt att vara tillmötesgående mot andra, så hava vi i allmänhet från deras sida fått röna detsamma. Så hava skolhusen alltid stått öppna för våra möten, stundom till och med kyrkorna. Det har därför ej blivit någon egentlig brytning mellan oss och prästerna, ehuru vi nog å vardera sidan vetat, var vi haft varandra.

Det kan ju hända, att om vi gått mera aggressivt tillväga, när det gällt att framhålla våra församlingsprinciper, vi då vunnit flera medlemmar för våra föreningar och församlingar. Men knappast torde vi hava vunnit mera för hela vår verksamhet. Kanske en av orsakerna till att vår verksamhet numera åtnjuter allmänhetens fulla förtroende är att finna i den omständigheten, att vi, så vitt möjligt varit, sökt att undvika onödiga partistrider.

Då en Herrens apostels ämplar partisinnet som en kötets gärning, bör man bedja Gud om frälsning därifrån. Det finnes ingen kristen, som har rättighet att vara partisinnad, han må tillhöra vilken kristlig sammanslutning som helst. Men då det gäller denna sak, går det i allmänhet lättare att se andras fel än sina egna.

Det åldriga Lappland.

Det unga Lappland.

Man har gjort den iakttagelsen, att partissinnet uppenbarat sig fullt ut lika ofta hos kristna, som hava lätt för att byta om åsikter samt gått från det ena samfundet till det andra, som hos sådana, som troget stått kvar inom den grupp, dit de först anslöto sig, och där de fått sin andliga fostran, ehuru det förra vanligen räknats såsom varande ett större bevis på kristligt nit och sanningsintresse.

Ehuru vi, som fått vårt missionsfält inom de lappländska vidderna, önska att med Guds hjälp stanna kvar inom Förbundet, emedan vi veta, att vi där kunna få verka Herrens verk, så mycket vi vilja och kunna, vilja vi på samma gång bedja Gud om nåd att på ett kristligt och rättfärdigt sätt bemöta andra, som verka sin Herres verk här. Vi tro, att detta är inför vår Gud välbehagligt.

Rabatt å Junioren. || Då Junioren tryckts i en något större upplaga, än som visat sig erforderlig, och då det vore önskligt att få tidningen mera spridd, kommer den som genom insändande av postkvitton styrker sig hava anskaffat prenumeranter å minst 10 ex. Junioren för sista halvåret 1921 att mot en avgift av endast 15 öre pr exemplar erhålla motsvarande antal exemplar för första halvåret sig tillsända pr korsband. Då prenumerationsavgiften för sista halvåret är kr. 1: 65, kommer hela årgången således att kosta endast kr. 1: 80. Postkvitton för sista halvåret och avgift för första halvåret torde emellertid insändas till Juniorens redaktion, Gävle, senast den 20 juni.

Arsmöte.

Dalarnes Ansgärliförening och Ungdomsförbund håller årsmöte i Gagnef den 3, 4 juli med konferens den 2 juli. Logi anvisas av pastor E. Olsson, Gagnef.

A. G. Arman.

Nyhet!

Körkompositioner

Originalkompositioner och Arrangemang

för

Soli och Körer

till orgel och piano ävensom

körer å capella

av musikdirektörerna *Axel Södersten* och
J. Olof Lindberg.

Pris i klotband 6 kr.

Varje sångförening bör köpa detta körverk!

Svenska Missionsförbundets Förlag,

Stockholm C.

Från Lycksele kyrkoby.

OMDÖMEN OM VÅR MISSION I LAPPLAND.

Av lapplänningar och andra.

Ingen gudfruktig människa, som känner Lapplands andliga nöd, skulle vilja höja sin röst för ett nedläggande av *Svenska Missionsförbundets lapplandsmission*. Missionsförbundet bör ditsända flera kraftiga arbetare och placera dem på de centrala platserna samt därjämte bedriva en mera målmedveten evangelistverksamhet. För närvarande är det omöjligt för Lapplands fattiga missionsvänner att anställa och avlöna egna predikanter. Och därför hava vi att i fortsättningen liksom hitintills med all kraft understödja och leda missionen däruppe. Vårt sällskap har icke förlorat på att missionera i Lappland. Därifrån ha såsom frukt av dess arbete många predikanter utgått, förutom det att tusende funnit liv i Gud genom lapplandsmissionen.

Eftersom jag själv är född i Lappland och är en frukt av Missionsförbundets verksamhet däruppe, må ingen vredgas på mig, då jag beder, att Missionsförbundet i fortsättningen må bedriva mission i Lappland.

Eder i Herren förbundne
I. Aug. Åström.

Gud vill, att även Lapplands 100,000 människor skola bli frälsta.

Det är ett lovande missionsfält, som kommer att ge en härlig skörd till slut.

Vi borde ock hava en ungdoms- och söndagskolman i Lappland.

Vi tacka Gud för vad Sv. Missionsförbundet utfört däruppe. Välsigne han sitt verk i fortsättningen i Lappland!

P. B—m.

Lappland är ett vidsträckt område. Flere socknar äro större än vissa län i Svea och Göta land. Här finnas många dyrköpta själar, som ytterst sällan få tillfälle att höra något livets ord, enär de bo fem och tio mil från kyrka och missionshus, och de få arbetare, som finnas, icke hinna till alla dessa utkanter bland fjällen. Här sannas det, vad vi läsa i Matt. 9: 36—38: När han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de voro uppgivna såsom får, som icke hava någon herde.

Skörden är mycken, men *arbetarna äro få*. Bedjen fördenskull skördens herre, att han sänder arbetare till sin skörd.

Meselefors i maj 1921.

E. P. Sundquist.

Sv. Missionsförbundets mission i Lappland är av Gud rikligen välsignad och får sålunda vara till stor nytta för människorna. Det arbete, som redan är av oss utfört, måste bevaras och än vidare utvecklas. Med undantag för

endast några få större platser kan detta dock icke ske utan Missionsförbundets hjälp. Mäniskornas själar äro här lika dyrbara som annorstädes i världen, och Gud vill förvisso vinna en stor skara för sin himmel även från Lappland.

Aug. N. B.

Jag har den övertygelsen, att man icke kan sätta i fråga, om det behövs missioneras i Lappmarken. Det behövs. Men svårare torde det vara att få dit lämpliga krafter och begåvningar, i synnerhet till Vilhelmina.

Hallviken i maj 1921.

J. F. Jonsson.

Även i fråga om Lappland är det sant, att skörden är mycken och att arbetarna äro få. Den mission Missionsförbundet bedriver där har varit och är fortfarande till stor välsignelse för Lapplands söner och döttrar.

Arboga i maj 1921.

S. Öhman.

Med den kännedom jag har om Lappland och missionsarbetet där, är jag viss om att Sv. Missionsförbundet bedriver en rikt välsignad verksamhet där. Detta särskilt med hänsyn till de avlägset boende nybyggarna samt skogs- och fiskarlappar och framförallt ifråga om nomaderna, som så sällan bliva i tillfälle att få höra Guds ord.

J. P. Nyström,
f. d. lappmissionär.

Min tanke och mitt hopp är, att Svenska Missionsförbundet icke blott skall fortfara att missionera i Lappland utan i fortsättningen kraftigare än hittintills bedriva den. Såsom aldrig förr finnes en upplåten dörr här på det lappländska fältet, och mäktigare än annars höres från de mest avlägsna trakter den macedoniske mannens rop: »Kom hit över och hjälp oss!»

S. R. Hellgren.

Förbundet har genom Guds nåd nått många långtande själar med frälsnings budskap och har förutsättning för att göra detta även i fortsättningen samt att *ena* dem omkring Kristus, församlingens huvud och Frälsare.

Missionsförbundet får måhända icke skörda så stor ekonomisk vinst för vad det offerar för missionen bland fjällen; men Kristus har ju dött även för Lapplands befolkning, och därför må Missionsförbundet fortsätta sin välsignelse-

rika mission ibland oss, som bo och bygga här uppe.

J. A. Lindberg,
predikant.

Om Gud anförtrott oss att verka hans verk i Lappland — och det har han gjort för mer än 40 år sedan — så må vi i hans namn med frimodighet fortsätta verket.

J. Öman.

Det vore gott om missionsintresserade, ledare och bättre bemedlade mera tänkte på denna i många avseenden storslagna men så vanlottade landsändas stora behov efter medel och målmedvetna och lämpliga arbetare, innan materialism och allt vad därmed följer hinner alldeles få välde över detta så energiska folk.

Om så sker och om medel gäves och lämpliga personer anställdes, som kunde stanna några år däruppe såsom annorstädes sker, skulle snart frukten därav bliva, att Lappland redde sig med egna krafter och medel och inom en ej för långt avlägsen framtid återbetalade detta offer av medel och personer på missionsens heliga altare.

J. F. Nyberg.

I Västerbottens Lappmark finnas nu åtta till Svenska Missionsförbundet anslutna församlingar, nämligen i Gunnarn, Lycksele, Malå, Sorsele, Stensele, Vargträsk, Vilhelmina och Åsele. Därjämte finnas fem ungdomsföreningar och nio söndagsskolor. Missionshusens antal är sju. Deras bokförda värde är omkring 75,000 kr. Ordinarie predikanter finnas likaså till ett antal av sju.

Missionshuset i Vilhelmina.

Missionshuset i Stensele.

För något år sedan var i denna tidning infört ett upprop för reparation och tillbyggnad av missionshuset i Stensele. Detta och andra upprop i andra tidningar hava behjärtats av en hel del missionsvänner, som visat sig äga varmt intresse även för missionen i Lappland och därför sänt oss sina större och mindre gåvor. Vi ha därför kunnat bygga erforderliga uthus samt reparera själva huset så pass, att vi kunnat hålla söndagsskola och andra möten och sammankomster där under vintern. Jag har också inköpt skog och låtit framskaffa den till missionshuset, där jag ämnar låta försåga den till byggnadsvirke. Men då detta är gjort, är ock kassan alldeles tom. Vi ha då ingenting för den egentliga reparationen och nödvändiga tillbyggnaden, som vi önska få utföra under sommaren. Därför vända vi oss på nytt till våra vänner landet runt med ödmjuk bön: *Hjälp oss litet till!* Vi behöva ytterligare 4- å 5,000 kronor. Sänd oss en hundrakrona eller en tia eller en krona. Sänd så mycket eller så litet du vill och kan, *men sänd oss något!* Kanske det ock finns någon församling här eller där, som i likhet med Lutherska missionsföreningen i Stockholm och Betlehemsförsamlingen i Gävle vill giva oss en god kollekt? Gud skall löna varje godhetens uppsåt och trons verk — det veta vi alla. Vi veta också, att själar hålla på att dö i sina synder, själar, som Jesus dött för och som kunna räddas genom evangelium, då de få höra och då de tro det. Vi veta också, att tiden är kort och att domaren står för dörren. Stensele i maj 1921..

Aug. N. Bäckström.

Sv. Missionsförbundets missionär i Lappland.

Ett minne.

Det var på våren 1908. En härlig och mäktig Andens vind drog fram över en del byar inom W. socken i Lappland. Annandag Pingst hade vi haft ett av våra »läsarmöten» i S. Det var ingen missionär eller kolportör, som ledde mötet, utan vi hade läst ur Pietisten och sjungit ur »Lammets lov», »Pilgrimen» och vad nu alla böcker hette. Ett vet jag, Guds Ande var mäktigt över oss. Efter mötet går en äldre kvinna runt flaggstången och ropar, ideligen ropar: Det finns icke nåd för mig! Det finns *icke* nåd för mig! — O, vilket rop! Vi måste lämna den förtvivalde kvinnan i hennes djupa nöd, och några ungdomsvänner

från M. bådo oss troende i S. att göra dem sällskap.

Framkomna till M. enades vi om att bedja Gud för den av synden så förkrossade själen. Vi böjde knä, orden voro väl ej så formfulländade, men bönerna gingo ur djupet av våra hjärtan och stego upp till Gud. Det var sent på kvällen. När vi reste oss från bönen, slog klockan halv elva. Så begåvo vi oss hem. Komna till den förtvivalde kvinnans hem ombådos vi av hennes dotter att följa med in och se, huru det stod till med hennes mor. Där berättade husfadern för oss, hurusom hon klockan nio på kvällen kastat sig i sängen med utropet: Det är detsamma, jag går förlored i alla fall! Med de orden på sina läppar föll hon i sömn. Halv elva vaknade hon och sade: Nu har jag hjärtat kvar i bröstet, nu vet jag att ungdomen i M. beder Gud för mig! — Vi fingo så i den stilla, fridfulla vårnatten tacka Gud tillsammans. Ro och frid var det ute i naturen, men friden och sällheten voro ej mindre i det förut så förtvivalde sinnet. Detta minne har sedan varit mig till stor hjälp i livet, emedan jag av detsamma sett, huru Gud är mäktig att förlåta synder, samt att han hör våra böner, då de uppstiga ur behövande hjärtan.

P. L. Bäckström.

Inbjudan till fortbildningskurs i missionskunskap för folkskolans lärare och lärarinnor i Västerås den 8—15 juli 1921.

Genom den nya undervisningsplanen för rikets folkskolor och de till huvudsaklig ledning anbefallda undervisningarna har den kristna missionen erhållit en erkänd plats i kristendomsundervisningen, som den icke tidigare ägt i vårt land. Härigenom har otvivelaktigt ett värdefullt uppslag till sådan konkretion i undervisningen, som den nya läroplanen i sin helhet åsyftar, blivit givet. Vad denna bestämmelse kan få för betydelse för spridandet av missionskunskap och missionsintresse bland hela vårt folk, kan givetvis ännu ej överskådas. I bägge de nämnda hänseendena är värdet av denna nyhet helt och hållet beroende av möjligheten att göra missionsundervisningen effektiv.

I saknad av lärobok och tradition rörande detta ämne, som icke heller ingått i undervisningen vid våra seminarier, har det ansetts lämpligt att — i likhet med vad nu skett i fråga om andra nyare undervisningsämnen — anordna särskilda fortbildningskurser för folkskolans lärare och lärarinnor. Med välvilligt stöd av de lokala skolmyndigheterna ha sådana kurser under detta läsår hållits i Stockholm och Uppsala och där av lärarkåren omfattats med synbart intresse. Det har emellertid visat sig önskvärt och nödvändigt att vid sidan av de lokala kurser, som nu hållits eller till nästa läsår förberedas i en del större städer, få till

stånd mer omfattande kurser, avsedda för deltagare från hela landet.

Till en första kurs av detta slag, som genom samverkan mellan olika missionsorganisationer hålles i Västerås den 8—15 juli 1921, får mötesbestyrelsen härmed inbjuda.

Programmet för densamma upptager:

De utomkristna folkens behov av evangelium, fyra föreläsningar av doc. T. Andrae.

Bibeln och missionen, tre föreläsningar av doc. J. Lindblom.

Ur missionens historia, fem föreläsningar av professor K. B. Westman och doc. G. W. Lindeberg.

Till belysning av den nutida världsmissionens omfattning, två föreläsningar av doc. G. W. Lindeberg.

De svenska missionsfälten:

Kina av missionsdirektor E. Folke (S. M. K.)

Indien av fil. lic. H. Sandegren (S. K. M.)

Sydafrika av pastor R. Kempe (S. K. M.)

Kongo av d:r K. E. Laman (S. M. F.)

Ostafrika av pastor J. Iwarson (E. F. S.)

Ost-Turkestan av fru Sigrid Högberg (S. M. F.)

Kristenheten och den icke kristna världen, föredrag av prof. A. Kolmodin.

Nationella och religiösa strömningar inom den nutida judendomen, föredrag av kyrkoherde T. Lindhagen.

Mission och forskning, föredrag av d:r K. E. Laman.

Skolproblem å missionsfälten, föredrag av fil. lic. H. Sandegren.

Missionens sociala betydelse, föredrag av d:r K. E. Laman.

Missionsundervisningens plats på den nya kursplanen, diskussion inledd av rektor Anna Sörensen (ev.).

Antalet deltagare i kursen beräknas till 200. Tillfälle till bostads- och måltidsinackordering till moderata priser beredes genom kursbestyrelsen i Västerås.

Anmälan om deltagande, åtföljd av en kursavgift å 3 kr., samt uppgift om anvisning å bostad önskas, bör före den 15 juni insändas till Missionskursens Byrå, Västerås. Ett mindre antal stipendier för deltagare, som önska hjälp till reskostnad, kunna sökas hos Sv. Kyrkans Missionsstyrelses exp., Uppsala. Sådan ansökan bör åtföljas av uppgift å III klass biljett till Västerås.

Mötesbestyrelsen.

Erkännande.

För evangelistverksamheten i Lappland har jag genom Annie Johansson, Stockholm, haft den stora glädjen att få mottaga femtio (50) kronor, som härmed tacksamt erkännes. Gud löne givaren!

Stensele den 1 mars 1921.

Aug. N. Bäckström.

Litteratur.

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS FÖRLAG, STOCKHOLM.

Missionsskolan. Minnesskrift med anledning av skolans femtioårsjubileum. Under redaktion av rektor G. Mosesson m. fl. Pris hft. 4: 75.

Denna värdefulla, med vackra illustrationer försedda minnesskrift skall förvisso mottagas med glädje särskilt av Svenska Missionsförbundets folk men även av andra, för missionen och dess predikantskolor intresserade. Jämte en orienterande framställning av Missionsskolans historia samt levnadsteckningar över avlidna rektorer och lärare vid anstalten innehåller den prydliga boken värdefulla uppsatser om pastorsutbildningen förr och nu, predikantens formella bildning, missionsskolan och vetenskapen m. m. samt en mycket intressant förteckning i tidsföljd på skolans alla elever.

Det är att vänta, att den icke stora upplagan, som i dagarna utkommer, snart skall vara slutsåld.

En sjuksköterskas minnen. Av Gerda Johansson. Med förord av med. d:r Henrik Berg. Hft. 2 kr.

Vi hava tagit del av dessa bilder från de lidandes värld och funnit boken värd en vidsträckt spridning. Man lägger ifrån sig boken med intrycket att hava stått inför verkliga och sanna bilder ur livet, sådant detta kan te sig för sjuka och lidande människor i olika åldrar och samhällsställning. Boken genomandas innerlighet och varmt deltagande för de sjuka och har över sig en ljuv fläkt av den övre världens behag. Stilen är lika värdig, som den är lätt och behaglig. Boken synes oss särskilt lämplig att användas av syföreningar och liknande samkväm men rekommenderas därjämte varmt till envar. Boken utkommer i dagarna.

J. A. LINDBLADS FÖRLAG, UPPSALA.

Det bästa jag vet. Av O. Olofsson. Tredje upplagan. Hft. 2: 25, inb. 3: 25.

Först Guds rike. Av O. Olofsson. Hft. 1: 50, inb. 2: 50.

I dessa båda böcker, som innehålla korta uppsatser med utgångspunkt från bibelord, möter oss en frisk och behaglig fläkt. Man känner här så väl igen författaren: utan inledande omvägar går han direkt till saken och bringar utan teoretiserande den omhandlade sanningen under läsarens ögon, såsom om han trohjärtat frågade: Huru har du det i denna del?

Böckerna förtjäna stor spridning.

Tillbaka till Gud. Av C. Skovgaard-Petersén. Från danskan av W. Emanuelsson. Pris 1: 75.

Valda Bibeltexter. Hjälpbok vid kristendomsundervisningen. Av Axel Blomqvist, P. Er. Persson och K. J. Ahlberg. Pris 1: 50. J. H.

Predikantmöte.

Dalarnes Predikantförbund håller årsmöte i Gagnef den 30 juni—2 juli. Frågor insändas till distr.-förest. A. G. Arman, Hedemora, före 15 juni och logi anvisas av pastor E. Olsson, Gagnef.

A. G. Arman.

LJUNGS CHOKLAD
HÖGST I KVALITÉ · LÄGST I PRIS
· PROVA DEN ·

SJUNGI!

Sångarhälsning, tillägnad kristna sångföreningar, av *Gunnar Petersén*.Ord av *Carl Boberg*.Med hänförelse.
(Nyansering med hänsyn till de olika versernas innehåll.)Blandad
kör.

Nej, vi mäs-te sjung-a mer, sång-ens to-ner li-va gång-en!
Sång-en lät-tar vå-ra bröst, hopp och gläd-je sång-en fö-der.
Sjung din smär-ta, sjung din fröjd, sjung din kär-lek, din för-hopp-ning!
Sjung om allt, som syns dig gott: Gud, na-tu-ren, fos-ter-lan-det.

Lätt det är att sjun-ka ner och i miss-mod bli-va fång-en.
Där-för höj i sång din röst, sjung för di-na sorgs-na brö-der.
Sång-ens berg har mång-en höjd, mång-en vår står där i knopp-ning.
Bru-ka gå-van, du har fått, sjung min vän, så gott du kan det!

Tyst-nad ver-kar ic-ke gott. Sa-ul kval-des i sitt slott.
Da-gens mö-da, ti-dens tvång, ving-ar få av mun-ter sång.
Bygg ditt bo på det-ta berg, se'n vad li-vet tar för färg,
Häl-sa än din sol-ned-gång, med en stil-la af-ton-sång. —

ja, sjung-en! ja, sjung-en!
ja, sjung-en! ja, sjung-en!

Men när Da-vids har-pa hör-des, strax till hans an-de hug-nad för-des.
Var-för äls-ka al-la vå-ren? Jo, den är full av sång i små-ren. ja, sjung!
sjung din sång i to-ner kla-ra, ja, sjung med he-la sång-ens ska-ral!
Slum-ra se'n och dröm om ving-ar, ja, dröm om mor-gon-sång, som kling-ar!

(Efter sista versen.)